സൂക്ഷിച്ചു വച്ച മയിൽപ്പീലി

ഇ. ഹരികുമാർ

സൂക്ഷിച്ചു വച്ച മയിൽപ്പീലി

ഇ. ഹരികുമാർ
(മലയാളം: ചെറുകഥ)

© 2026, E. Harikumar

The electronic versions have been created by making use of the production infrastructure of River Valley Technologies.

The electronic versions were generated from sources marked up in LaTeX in a computer running GNU/LINUX operating system. PDF was typeset using XeTeX from TeXLive 2020 and the cloud framework, Ithal (ഇതൾ). The base font used was traditional script of Rachana, contributed by KH Hussain, et al. and maintained by Rachana Institute of Typography. The font used for Latin script was Linux Libertine developed by Philipp H. Poll.

The electronic versions are released under the provisions of Creative Commons Attribution Non-commercial ShareAlike license for free download and usage.

View of One Attractive Peacock Feather, a photograph by Gausanchennai. The image is taken from Wikimedia Commons and is gratefully acknowledged.

Sayahna Foundation
JWRA 34, Jagathy, Trivandrum, India 695014
URL: www.sayahna.org

സൂക്ഷിയ്ക്കുവാൻ മയിൽപ്പീലി

രാജി അവളുടെ മനസ്സിന്റെ വാതായനങ്ങൾ ജീവിതത്തിൽ ആദ്യമായി മലർക്കെ തുറന്നിട്ടകയാണ്. മൂന്നു കൊല്ലത്തെ സഹവാസത്തിനുള്ളിൽ ദിവാകരന് അങ്ങിനെയൊരനുഭവമുണ്ടായിട്ടില്ല. ആദ്യമായി ദിവാകരൻ ഒരു ശ്രോതാവായി. സാധാരണയുള്ള റോളിൽ നിന്നു വ്യത്യസ്തം. സാധാരണ ദിവാകരൻ സംസാരിക്കുകയും രാജി കേട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുകയുമാണ് പതിവ്. അവൾ അത്യാവശ്യം സംസാരിക്കുകയേ ചെയ്തു. കല്യാണം കഴിഞ്ഞ ആദ്യ ദിവസങ്ങളിൽ അത് പല തെറ്റിദ്ധാരണകൾക്കും വഴിവെച്ചു. അയാൾ ചോദിക്കും.

രാജിക്കെന്നെ ഇഷ്ടമാവാതെ കല്യാണം കഴിച്ചതാണോ?

അല്ലല്ലൊ. രാജി പറയും. അത്ര മാത്രം. പക്ഷേ, ദിവാകരൻ കൂടുതൽ പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നു. തന്നെ ഇഷ്ടമാണെന്ന് പറയണം. തന്നെയല്ലാതെ വേറെ ആരെയും സ്നേഹിച്ചിട്ടില്ല എന്നെല്ലാം. അവൾ ഒന്നും പറയാതെ തന്നോട്ട് ചേർന്നു കിടക്കും. പക്ഷേ, അവൾ ദുഃഖിതയാണെന്ന് അവളുടെ മുഖം വിളിച്ചുപറയും. പിന്നിട്ട് മാസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞപ്പോഴാണ് അത് അവളുടെ സ്ഥായിയായ ഭാവമാണെന്നും തന്നോടുള്ള സ്നേഹക്കുറവല്ലാ എന്നും ദിവാകരന് മനസ്സിലായത്. പിന്നെ പതുക്കെ, വളരെ പതുക്കെ അവളുടെ ബാല്യത്തിന്റെ ചെപ്പു തുറന്നു. മഴക്കൊണ്ട് ആകാശംമൂടിയ ഒരു സായാഹ്നത്തിൽ തന്റെ കൈകളിൽ ഒരു സംഭോഗാലസ്യത്തിൽ കിടക്കുമ്പോൾ, അല്ലെങ്കിൽ നഗരവിളക്കുകളുടെ പ്രഭയിൽ മങ്ങപ്പെട്ട നക്ഷത്രങ്ങൾ ചിതറിക്കിടക്കുന്ന ആകാശത്തിനു താഴെ ബിച്ചിലെ മണലിൽ ഇരിക്കുമ്പോൾ അവൾ ദുഃഖമയമായ തന്റെ ബാല്യകാലത്തിന്റെ ഏടുകൾ ലൂബ്ധോടെ തുറന്നു. ചില നൈമിഷിക പ്രകാശത്തിന്റെ ക്ഷണികമായ മിന്നലുകൾ മാത്രം. ഉടനെ വാതിലുകൾ അടക്കപ്പെടും. അവൾ ഒരിക്കലും ഒന്നും വിശദമാക്കിയില്ല. പക്ഷേ, പറയപ്പെട്ട വാക്കുകളിൽ ഒരു വികാരപ്രപഞ്ചം മുഴുവൻ ഒളുങ്ങി നിൽക്കുന്നത് ദിവാകരൻ ശ്രദ്ധിക്കാറുണ്ട്.

ബോംബെയിൽനിന്ന് ഒരു മാസത്തെ ലീവിൽ വരുമ്പോഴൊന്നും അവർ തറവാട്ടിൽ പോയിരുന്നില്ല. തൃശ്ശൂരിൽ രാജിയുടെ അച്ഛന്റെയും അമ്മയുടെയും അടുത്തു കൂടെ. അമ്മ ഓരോ പ്രാവശ്യവും നിർബ്ബന്ധിക്കും. മോളെ നീ അമ്മായിയെ പോയി കാണ്ണില്ലേ?

സമയമായിട്ടില്ലമ്മേ. രാജിപറയും. സമയമാകുമ്പോൾ ഞാൻ പോകും. എനിക്ക് ചോദിക്കേണ്ടത് ഞാൻ ചോദിക്കും.

അമ്മ പിന്മാറും. ദിവാകരന്റെ മുമ്പിൽ വെച്ച് മകൾ അങ്ങനെ സംസാരിക്കുന്നത് അവർ ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. മകളുടെ പെരുമാറ്റം അവർക്ക് ഭയമുണ്ടാക്കി. കട്ടം ബത്തിലെ സ്വരച്ചേർച്ചയില്ലായ്മ മരുമകന്റെ മുമ്പിൽ വെച്ച് വെളിപ്പെടുന്നുണ്ട് അവർ ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. അവളെക്കൊണ്ട് കൂടുതൽ സംസാരിപ്പിക്കാതിരിക്കാൻ അവർ ശ്രമിച്ചു.

ഒരിയ്യൽ രാജിയില്ലാത്ത അവസരത്തിൽ ദിവാകരൻ അമ്മയോട് ചോദിച്ചു. എന്താണ് രാജിയുടെ പ്രശ്നം.

എല്ലാം അവളുടെ ഭാവനയാണ്. അമ്മ പറയും. ആർക്കും അവളെ ഇഷ്ടമ്യുയ്യ കുറവേ ഇല്ല. ഞങ്ങളൊക്കെ എത്ര പറഞ്ഞതാണ്. അവൾക്ക് മനസ്സിലാവണ്ടെ. അവന്ത് പാവം വയസ്സായ സ്ത്രീയല്ലേ? ഓരോ പ്രാവശ്യവും നിങ്ങള് വന്നുന്നറിഞ്ഞാൽ ചോദിക്കും എന്തോ രാജി ഇങ്ങടൊന്നും വരാഞ്ഞത്ന്ന്. ഞാൻ എന്താ പറയാ? സമയം കിട്ടിയ്യ്യാന്ന് പറയും. ഇവിട്ന്ന് ആകെ പത്തു കിലോ മീറ്റർ ദൂരമേയുള്ളൂ. പതിനഞ്ചു മിനിറ്റ് കൂടുമ്പോൾ ബസ്സുണ്ട്.

കല്യാണം കഴിഞ്ഞതിന്റെ പിറ്റേന്ന് അവർ പോയതാണ്. ആ നാലുകെട്ട് ദിവാകരന് ഓർമ്മയുണ്ട്. നിറവെയ മറങ്ങുള്ള ഒരു പറമ്പ്. പടി കടന്നാൽ കളിർമ്മ അനുഭവപ്പെടും. വിശാലമായ മുറ്റം നിറയെ മണൽ വിരിച്ചിരിക്കുന്നു. തണ്ടത്ത സിമന്റു തിണ്ണ കൾ. സിമന്റിട്ടു മിനസുപ്പെട്ടത്തിയ ചുവന്ന നിലം. ചിത്രപ്പണികളുള്ള വാതിലുകൾ. വാതിലുകൾക്കം ജനലുകൾക്കും മുകളിൽ കമാനങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിയിരുന്നു. മരത്തിന്റെ തട്ടിട്ട കളിർമയുള്ള മുറികൾ. അവർ മെയ് മാസത്തിലാണ് പോയത്. എന്നിട്ടും മുറികളിൽ തങ്ങിനിന്ന തണപ്പ് അള്ളതമായിരുന്നു.

എന്റെ അച്ഛൻ ജനിച്ച വീടാണിത്. മുകളിൽ ഒരു ചെറിയ മുറിയിലെത്തിയപ്പോൾ രാജി പറഞ്ഞു. ഞാൻ കട്ടിക്കാലത്ത് കറച്ചകാലം ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന മുറിയാണിത്.

ജനലിലൂടെ നോക്കിയാൽ തൊടിയിലെ മരങ്ങൾ കിടയിലൂടെ പച്ചപിടിച്ച വയൽ കാണാം. അതിനപ്പുറത്ത് പുഴയുടെ മണൽ. മണൽമാത്രം. വെള്ളം കാണാൻ പറ്റുന്നില്ല.

ഈ ജനലിൽ ഇരുന്ന് ഞാൻ കരയാറുണ്ട്.

എന്തിനെന്നവൾ പറഞ്ഞില്ല. അവളെ സംബന്ധിക്കുന്ന എന്തിന്നും ഒരു രഹസ്യാത്മകതയുണ്ടായിരുന്നു. ദിവാകരന് ഇഷ്ടപ്പെടാത്തതും എന്നാൽ അതേ സമയം മോഹിപ്പിക്കുന്നതുമായ ഒരു നിഗൂഢത.

പിന്നെ അവൾ ഒരു ചുമരലമാര തുറന്നു. അതിൽ അട്ടക്കിവെച്ച പഴയ സാധനങ്ങളിൽ നിന്ന് ഒരു ചെറിയ പെട്ടി പുറത്തെടുത്തു. ബിസ്ക്കറ്റിന്റെ പെട്ടിയാണത്. അതെന്റെ മുടി തുരമ്പു പിടിച്ചിരുന്നു. ഒരു ആണിയെടുത്ത് അവൾ അതിന്റെ മൂടി തിക്കിത്തുറന്നു. അതിൽ തലമുടി കെട്ടുന്ന ഒരു റിബ്ബണും, രണ്ടു കളർ ചോക്കും, രണ്ടുമൂന്നു മയിൽപ്പീലികളുമുണ്ടായിരുന്നു.

ഞാൻ അഞ്ചാംക്ലാസ്സിൽ പഠിക്കുമ്പോഴാണ് ഇവിടെ നിന്ന് പോയത്. അപ്പോൾ വെച്ച പോയതാണ് ഈ പെട്ടി. രണ്ടു മിനിറ്റ് നേരം അവൾ ആ പെട്ടിയും മടിയിൽ വെച്ച് കസേരയിൽ ഇരുന്നു; പെട്ടിമേൽ, ഒരു ചെറിയ കട്ടിയെയെന്ന പോലെ, താലോലിച്ചുകൊണ്ട്. പിന്നെ അത് തിരിച്ച് അലമാരിയിൽ വെച്ച് അവൾ പറഞ്ഞു. അതിൽ ഒരു മയിൽപ്പീലി ഞാൻ ജാനകിക്കു കൊടുക്കാമെന്ന് പറഞ്ഞതായിരുന്നു. കൊടുക്കാൻ പറ്റിയില്ല. അപ്പോഴേക്ക് ഞാൻ സ്ള്ളൾ വിട്ടു.

ആരാണ് ജാനകി?

എന്റെ ഒപ്പം അങ്ങിൽ പഠിച്ചിരുന്ന കുട്ടി.

അന്നാണ് ഞാൻ ആദ്യമായും അവസാനമായും ആ തറവാട്ടിലേക്ക് പോയതെന്ന് ദിവാകരൻ ഓർത്തു. ഈ പ്രാവശ്യം പോകാൻ രാജി തയ്യാറാവുമോ ആവോ.

അമ്മായി തീരെ സുഖല്ല്യാതെ കിടക്കുണ്ട്. അമ്മ പറഞ്ഞു. നീ പോയി ഒന്നു കാണ്യാ നല്ലത്. അടുത്ത കൊല്ലം ഒരു പക്ഷേ, കാണാൻ കഴിഞ്ഞില്ല്യാന്ന് വരും.

രാജി ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. പോവില്ലെന്നു പറയാത്തതുകൊണ്ട് ഒരുപക്ഷേ, പോയേക്കാമെന്ന ഒരു തോന്നലുണ്ടായി ദിവാകരന്. അതു ശരിയാണെന്ന് വൈകുന്നേരത്തെ സംഭവങ്ങൾ തെളിയിച്ചു.

ചായ കടികഴിഞ്ഞപ്പോഴാണ് രാജി പറഞ്ഞത് നമുക്ക് തറവാട്ടിലേക്ക് പോകാം.

ഉച്ചയൂണുകഴിഞ്ഞശേഷം താൻ മോളുടെ ഒപ്പം മുകളിൽ കിടന്നുറങ്ങുകയായിരുന്നു. അമ്മയും രാജിയും കൂടി താഴെയാണ് കിടന്നത്. തീർച്ചയായും അമ്മ അത്രയും സമയം അവളെ ഉപദേശിക്കുകയായിരുന്നിരിക്കണം, കെണ്ടുകയായിരുന്നിരിക്കണം. കട്ടം ബത്തിലെ സ്വരച്ചേർച്ചയില്ലായ്മ മരുമകന്റെ മുമ്പിൽ വെച്ച് വെളിപ്പെടുന്നുണ്ട് അവർ ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. അവളെക്കൊണ്ട് കൂടുതൽ സംസാരിപ്പിക്കാതിരിക്കാൻ അവർ ശ്രമിച്ചു.

ഒരിയ്യൽ രാജിയില്ലാത്ത അവസരത്തിൽ ദിവാകരൻ അമ്മയോട് ചോദിച്ചു. എന്താണ് രാജിയുടെ പ്രശ്നം.

എല്ലാം അവളുടെ ഭാവനയാണ്. അമ്മ പറയും. ആർക്കും അവളെ ഇഷ്ടമ്യുയ്യ കുറവേ ഇല്ല. ഞങ്ങളൊക്കെ എത്ര പറഞ്ഞതാണ്. അവൾക്ക് മനസ്സിലാവണ്ടെ. അവന്ത് പാവം വയസ്സായ സ്ത്രീയല്ലേ? ഓരോ പ്രാവശ്യവും നിങ്ങള് വന്നുന്നറിഞ്ഞാൽ ചോദിക്കും എന്തോ രാജി ഇങ്ങടൊന്നും വരാഞ്ഞത്ന്ന്. ഞാൻ എന്താ പറയാ? സമയം കിട്ടിയ്യ്യാന്ന് പറയും. ഇവിട്ന്ന് ആകെ പത്തു കിലോ മീറ്റർ ദൂരമേയുള്ളൂ. പതിനഞ്ചു മിനിറ്റ് കൂടുമ്പോൾ ബസ്സുണ്ട്.

കല്യാണം കഴിഞ്ഞതിന്റെ പിറ്റേന്ന് അവർ പോയതാണ്. ആ നാലുകെട്ട് ദിവാകരന് ഓർമ്മയുണ്ട്. നിറവെയ മറങ്ങുള്ള ഒരു പറമ്പ്. പടി കടന്നാൽ കളിർമ്മ അനുഭവപ്പെടും. വിശാലമായ മുറ്റം നിറയെ മണൽ വിരിച്ചിരിക്കുന്നു. തണ്ടത്ത സിമന്റു തിണ്ണ കൾ. സിമന്റിട്ടു മിനസുപ്പെട്ടത്തിയ ചുവന്ന നിലം. ചിത്രപ്പണികളുള്ള വാതിലുകൾ. വാതിലുകൾക്കം ജനലുകൾക്കും മുകളിൽ കമാനങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിയിരുന്നു. മരത്തിന്റെ തട്ടിട്ട കളിർമയുള്ള മുറികൾ. അവർ മെയ് മാസത്തിലാണ് പോയത്. എന്നിട്ടും മുറികളിൽ തങ്ങിനിന്ന തണപ്പ് അള്ളതമായിരുന്നു.

എന്റെ അച്ഛൻ ജനിച്ച വീടാണിത്. മുകളിൽ ഒരു ചെറിയ മുറിയിലെത്തിയപ്പോൾ രാജി പറഞ്ഞു. ഞാൻ കട്ടിക്കാലത്ത് കറച്ചകാലം ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന മുറിയാണിത്.

ജനലിലൂടെ നോക്കിയാൽ തൊടിയിലെ മരങ്ങൾ കിടയിലൂടെ പച്ചപിടിച്ച വയൽ കാണാം. അതിനപ്പുറത്ത് പുഴയുടെ മണൽ. മണൽമാത്രം. വെള്ളം കാണാൻ പറ്റുന്നില്ല.

ഈ ജനലിൽ ഇരുന്ന് ഞാൻ കരയാറുണ്ട്.

എന്തിനെന്നവൾ പറഞ്ഞില്ല. അവളെ സംബന്ധിക്കുന്ന എന്തിന്നും ഒരു രഹസ്യാത്മകതയുണ്ടായിരുന്നു. ദിവാകരന് ഇഷ്ടപ്പെടാത്തതും എന്നാൽ അതേ സമയം മോഹിപ്പിക്കുന്നതുമായ ഒരു നിഗൂഢത.

പിന്നെ അവൾ ഒരു ചുമരലമാര തുറന്നു. അതിൽ അട്ടക്കിവെച്ച പഴയ സാധനങ്ങളിൽ നിന്ന് ഒരു ചെറിയ പെട്ടി പുറത്തെടുത്തു. ബിസ്ക്കറ്റിന്റെ പെട്ടിയാണത്. അതെന്റെ മുടി തുരമ്പു പിടിച്ചിരുന്നു. ഒരു ആണിയെടുത്ത് അവൾ അതിന്റെ മൂടി തിക്കിത്തുറന്നു. അതിൽ തലമുടി കെട്ടുന്ന ഒരു റിബ്ബണും, രണ്ടു കളർ ചോക്കും, രണ്ടുമൂന്നു മയിൽപ്പീലികളുമുണ്ടായിരുന്നു.

ഞാൻ അഞ്ചാംക്ലാസ്സിൽ പഠിക്കുമ്പോഴാണ് ഇവിടെ നിന്ന് പോയത്. അപ്പോൾ വെച്ച പോയതാണ് ഈ പെട്ടി. രണ്ടു മിനിറ്റ് നേരം അവൾ ആ പെട്ടിയും മടിയിൽ വെച്ച് കസേരയിൽ ഇരുന്നു; പെട്ടിമേൽ, ഒരു ചെറിയ കട്ടിയെയെന്ന പോലെ, താലോലിച്ചുകൊണ്ട്. പിന്നെ അത് തിരിച്ച് അലമാരിയിൽ വെച്ച് അവൾ പറഞ്ഞു. അതിൽ ഒരു മയിൽപ്പീലി ഞാൻ ജാനകിക്കു കൊടുക്കാമെന്ന് പറഞ്ഞതായിരുന്നു. കൊടുക്കാൻ പറ്റിയില്ല. അപ്പോഴേക്ക് ഞാൻ സ്ള്ളൾ വിട്ടു.

ആരാണ് ജാനകി?

എന്റെ ഒപ്പം അങ്ങിൽ പഠിച്ചിരുന്ന കുട്ടി.

അന്നാണ് ഞാൻ ആദ്യമായും അവസാനമായും ആ തറവാട്ടിലേക്ക് പോയതെന്ന് ദിവാകരൻ ഓർത്തു. ഈ പ്രാവശ്യം പോകാൻ രാജി തയ്യാറാവുമോ ആവോ.

അമ്മായി തീരെ സുഖല്ല്യാതെ കിടക്കുണ്ട്. അമ്മ പറഞ്ഞു. നീ പോയി ഒന്നു കാണ്യാ നല്ലത്. അടുത്ത കൊല്ലം ഒരു പക്ഷേ, കാണാൻ കഴിഞ്ഞില്ല്യാന്ന് വരും.

രാജി ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. പോവില്ലെന്നു പറയാത്തതുകൊണ്ട് ഒരുപക്ഷേ, പോയേക്കാമെന്ന ഒരു തോന്നലുണ്ടായി ദിവാകരന്. അതു ശരിയാണെന്ന് വൈകുന്നേരത്തെ സംഭവങ്ങൾ തെളിയിച്ചു.

ചായ കടികഴിഞ്ഞപ്പോഴാണ് രാജി പറഞ്ഞത് നമുക്ക് തറവാട്ടിലേക്ക് പോകാം.

ഉച്ചയൂണുകഴിഞ്ഞശേഷം താൻ മോളുടെ ഒപ്പം മുകളിൽ കിടന്നുറങ്ങുകയായിരുന്നു. അമ്മയും രാജിയും കൂടി താഴെയാണ് കിടന്നത്. തീർച്ചയായും അമ്മ അത്രയും സമയം അവളെ ഉപദേശിക്കുകയായിരുന്നിരിക്കണം, കെണ്ടുകയായിരുന്നിരിക്കണം. എന്തായാലും പോകാൻ തീർച്ചയാക്കിയല്ലോ. അയാൾക്കു സമാധാനമായി. രാജിയുടെ മോളെ കാണണമെന്ന് അമ്മായി പറയാൻ തുടങ്ങിയിട്ട് മാസങ്ങളായെത്രെ. ഒരു പക്ഷേ, അടുത്ത പ്രാവശ്യം ലീവിൽ വരുമ്പോഴേക്കും വൈകിയെന്നിരിക്കും.

ഇടതുഭാഗം തളർന്നിരിക്കുണ്ട്. അമ്മ പറഞ്ഞു. കറേശ്ശ സംസാരിക്കും. ഒന്നും വ്യക്തായി മനസ്സിലാവില്ല. ഒപ്പം കാൻസറിന്റെ സംശയോണ്ട്. വല്ലാതെ കെടക്കാതെ കഴിഞ്ഞ് കിട്ട്യാ മത്യായിരുന്നു.

അവർ അഞ്ചുമണിയോടെ പുറപ്പെട്ടു. നാട്ടിൻ പുറത്തേക്കുള്ള റോഡുകൾ ഇത്ര വീതി കറഞ്ഞതും വളവുകളുള്ളതുമാണെന്ന് ദിവാകരൻ ഇപ്പോഴാണ് മനസ്സിലാക്കിയത്. കല്യാണം കഴിഞ്ഞ സമയത്ത് കാറിലാണ് പോയിരുന്നത്. അന്ന് സമയം പോയതറിഞ്ഞതുമില്ല. ഇന്നത്തെ ബസ്സിന്റെ ഡ്രൈവറും മോശമായിരുന്നു. പത്തു കിലോമീറ്റർ ദൂരം യാത്ര ചെയ്യാൻ എട്ടത്ത സമയം അമ്പതു മിനിറ്റ്. മോൾ, പക്ഷേ, യാത്ര പരമാവധി ആസ്വദിച്ചു. കഞ്ഞിക്കുണ്ടുകൾക്കൊന്ന് ഒരു മരം നോക്കുമ്പോഴേക്കും അത് പിന്നിലേക്ക് പോകും. അപ്പോഴേയ്യും വേറെ ഒരു മരം കണ്ണിൽ പെടും. പിന്നെ അളും പിന്നിലേക്ക് പോവും. മരങ്ങൾ അവളുടെ ഇഷ്ടതോഴന്മാരായി മുറ്റത്തിന്നരികിലുള്ള ചെമ്പരത്തിപ്പൂക്കൾ മോൾ കൗതുകത്തോടെ നോക്കി.

അവർ തളത്തിലിരുന്ന് ചായ കടിച്ചു. മൂന്നുകൊല്ലം മുമ്പ് ഒരു ദിവസം ഈ തളത്തിലിരുന്ന് ഉച്ചഭക്ഷണം കഴിച്ചത് അയാൾ ഓർത്തു. അമ്മായിയായിരുന്നു വിളമ്പിത്തന്നത്. അവർ വളരെ സ്നേഹത്തിലായിരുന്നു പെരുമാറിയിരുന്നത്. രാജിയുടെ പെരുമാറ്റത്തിലും അകൽച്ചയൊന്നും കണ്ടിരുന്നില്ല. അയാൾ പറഞ്ഞിരുന്ന തമാശകൾക്കെല്ലാം അമ്മായിയും വല്ല്യമ്മയും അവരുടെ മകൾ രോഹിണിയും ഉറക്കെ ചിരിച്ചിരുന്നു.

അയാൾ ചോദിച്ചു.

രോഹിണി ഇപ്പോൾ എവിടെയാണ്?

അതാ ഞാൻ രാജിയോട് പറഞ്ഞു കൊണ്ടിരുന്നത്. അവൾ ബാംഗ്ലൂരിലാണ്. രണ്ടാമത്തെ കട്ടിക്ക് മൂന്നു മാസേ ആയിട്ടുള്ളൂ. അവള് പരിഭവിച്ചിരിക്കുണ്ട്. ഞാനെന്താ ചെയ്യേണ്ടതു? നാരായണിയെ വിട്ട് പോകാൻ പറ്റോ? ഞാനും ബാലേട്ടനും ഇവിടെ കെട്ടിയിട്ട മാതിരിയാണ്. അമ്മയ്ക്ക് വയസ്സ് പറ്റിയില്ലങ്കിൽ അച്ഛനെങ്കിലും വന്ന കൂടേന്നാണ് അവൾ പറയണ്ത്. എനിയ്ക്കൊറ്റക്ക് പേടിയാണ്. എപ്പഴാ അധികാവാന്നറിയില്ല്യ, നാള് തന്നെ ഒരു ദിവസം എന്നെ വല്ലാതെ പേടിപ്പിച്ചു. എന്താ ചെയ്യ്യാ? കർമ്മഫലം ഓരോരുത്തരും അനഭവിക്കാതെ പറ്റോ?

മോൾ ഉറക്കമായിരുന്നു. യാത്ര കാരണം നാലുമണിക്കുള്ള ഉറക്കം ഉണ്ടായില്ല.

മോളെ എന്റെ മുറില് കെടത്തിക്കോ രാജി.

മോളെ കിടത്തിയശേഷം അവർ അമ്മായി കിടക്കുന്ന മുറിയിലേക്ക് പോയി. മുറിയിൽ അസുഖകരമായ മണമുണ്ടായിരുന്നു. ഫിനോയ്ലിനും നശിപ്പിക്കാൻ പറ്റാത്ത നാറ്റം. ആദ്യത്തെ ഏതാനം നിമിഷങ്ങൾക്ക് അതയാളെ വല്ലാതെ അലോസരപ്പെടുത്തി.

വല്ല്യമ്മ പോയി ജനൽ തുറന്നിട്ടു. പുറത്തുനിന്ന് വെളിച്ചം കടന്നുവന്നപ്പോൾ കട്ടിലിൽ കിടക്കുന്ന രൂപം തെളിഞ്ഞു വന്നു. അയാൾ വല്ലാതായി. വളരെ മെലിഞ്ഞ ഒരു രൂപം. ചടച്ച് എല്ലും തോലും മാത്രമേയുള്ളൂ. വായ അല്പം തുറന്ന് കണ്ണുമടച്ച് കിടക്കുകയാണ്. ചുവന്ന ചക്രലാസ് കൊണ്ട് പുതപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. രാജിയും വല്ലാതായി എന്നയാൾക്കു മനസ്സിലായി. ഈ രൂപം അവളും പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നില്ല.

എന്തെങ്കിലും സംസാരിക്കണേ എന്ന കരുതി അയാൾ ചോദിച്ചു.

എത്ര കാലമായി ഈ കിടത്തം?

രണ്ടുമാസം കഴിഞ്ഞു. വല്ല്യമ്മ പറഞ്ഞു. എന്താ ചെയ്യാ. കിടക്കാതെ പോകാനും വേണം ഒരു ഭാഗ്യം.

അവർ പുറത്തു കടന്നു, ഉമ്മറത്തേക്കു നടന്നു. പുറത്ത് വെയിൽ മങ്ങിയിരുന്നു. നാട്ടിൻപുറങ്ങളെല്ലാം ഒരു പോലെയാണ്. അയാൾ തന്റെ നാട്ടിനെപ്പറ്റിയോർത്തു. നിറവെയ മറങ്ങുള്ള പറമ്പ്. വൈകുന്നേരങ്ങളിൽ വെയിൽ പെട്ടെന്ന് അപ്രത്യക്ഷമാവുകയും മരങ്ങൾക്കിടയിൽ ഇരുട്ട് പരക്കുകയും ചെയ്യും. കാറ്റ് നിൽക്കുകയും ഇലകൾ നിശ്ചലമാവുകയും ചെയ്യും. പ്രകൃതി വിർപ്പടക്കി നിൽക്കുന്ന പോലെ. പെട്ടെന്നങ്ങാവുന്ന നിശ്ശബ്ദത തകർക്കാൻ കിളികളുടെ ശബ്ദമോ, അകലെ എവിടെയോ ഉള്ള കാവിൽനിന്ന് ഒഴുകിയെത്തുന്ന ചെണ്ടയുടെ ശബ്ദമോ മാത്രം.

കല്ല്യാണം കഴിഞ്ഞ് പിറ്റേന്ന് വന്നതല്ലേ നീ. പിന്നെ ഇങ്ങോട്ട് കയറിയിട്ടില്ലല്ലോ. അമ്മായിക്ക് നല്ല പരിഭവമുണ്ട്. എപ്പോഴും നിങ്ങടെ കാര്യം പറയും. കട്ട്യായിന്ന് കേട്ടപ്പോ സന്തോഷായി, പ്രത്യേകിച്ചും പെൺകുട്ട്യാന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ.

ദിവാകരൻ ആലോചിച്ചു.

കഴിഞ്ഞ പ്രാവശ്യം നാട്ടിൽ വന്നപ്പോൾ അമ്മ കണ്ടമാനം നിർബന്ധിച്ചതാണ്. താനും കറെയെറെ വാദിച്ചു നോക്കി. പക്ഷേ, അച്ഛൻ പറഞ്ഞത് ഇങ്ങിനെയാണ്.

അവൾക്കിഷ്ടല്ല്യാച്ചാൽ നിർബ്ബന്ധിക്കേണ്ട. ഇതൊക്കെ അവളുടെ ഓരോ ധാരണകളാണ്. അതൊക്കെ തെറ്റാന്ന് അവൾക്ക് തന്നെ മനസ്സിലാവും. നാരായണിടെ സ്വഭാവം അവൾക്കറിയില്ല്യ? അവള് എല്ലാവരോടും അങ്ങിന്യാ പെരുമാവ്വ. ഒപ്പം വളർന്നവന്ന എനിക്കറിയില്ല്യെ.

ഞാൻ അടുക്കളയിലേയ്യു പോട്ടെ. വല്ല്യമ്മ എഴുന്നേറ്റുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു. നിങ്ങൾ ഇവിടെ ഇരിയ്യു.

പിന്നെ രാജിയോടായി അവർ പറഞ്ഞു.

നീ പോയി സാരി മാറ്റിക്കോ. രോഹിണിടെ സാരിണ്ടാവും അവളുടെ മുറില്ല്. ഞാൻ ഇപ്പൊ കോണി കേറാറില്ല. മോളിലേക്ക് പോയിട്ട് കറെ ദിവസായി. മുറിയൊക്കെ എങ്ങിന്യാണ് കെക്കണെന്ന്ന് അറിയില്ല. കമലത്തോട് ആഴ്ചേല് രണ്ടു പ്രാവശ്യം നെലം തൊടക്കണംന്നൊക്കെ പറയാറ്ണ്ട്. ചെയ്യ്ണണ്ടോ ആവോ?

വല്ല്യമ്മ പോയപ്പോൾ അവർ രണ്ടു പേരും മാത്രമായി. ഉമ്മറത്ത് തിണ്ണമേൽ ചാരിയിരുന്നുകൊണ്ടവർ അന്യോന്യം നോക്കി. ക്രമേണ ചുറ്റുമുള്ള ഇരുട്ട് കൂടി വന്നു. പാവനിരം അപ്പുറത്ത് വയലുകളിൽ വെളിച്ചമുണ്ടാകമെന്നയാൾ ഓർത്തു. നാട്ടുവെളിച്ചത്തിൽ വയലുകൾക്കിടയിലെ വരമ്പുകളിൽകൂടി നടക്കാൻ അയാൾ ആഗ്രഹിച്ചു.

നമുക്ക് മോളിൽ പോകാം. രാജി പറഞ്ഞു.

അയാൾ എഴുന്നേറ്റു.

നടുമുറ്റത്തുനിന്നു വന്ന നേരിയ വെളിച്ചം കാരണം ലൈറ്റിടാതെ കോണി കയറാൻ പറ്റി. കോണിയിൽ നരിച്ചിറിന്റെ മണമുണ്ടായിരുന്നു. മുകളിലും. രാജി അവളുടെ മുറിയിലേക്ക് കടന്നു. മുകളിൽ നിലം കൂടുതൽ മിനസുമുള്ളതാണ്. അവൾ ജനലിനടുത്തു പോയി പുറത്തേക്കു നോക്കി നിൽക്കുകയാണ്.

ദിവാകരൻ ചോദിച്ചു.

നിന്റെ കട്ടിക്കാലത്തെ നിക്ഷേപം നോക്കണ്ടെ?

അവൾ തിരിഞ്ഞുനോക്കി. അയാൾ ചുമരലമാരിയിലേയ്ക്ക് ചൂണ്ടിക്കാട്ടി. അവൾ ചിരിയുമുകമാത്രം ചെയ്തു. അതു പുറത്തെടുക്കുവാൻ പക്ഷേ, അവൾ താല്പര്യം കാണിച്ചില്ല.

കറച്ചു നേരത്തെ മൗനത്തിനുശേഷം രാജി പറഞ്ഞു.

നമുക്കത് ഇപ്രാവശ്യം കൊണ്ടു പോയി അലമാരിയിൽ സൂക്ഷിച്ചു വെക്കാം. നമ്മുടെ മോള് വല്ലതായി നാലിലോ അഞ്ചിലോ പഠിക്കുന്ന കാലത്ത് അത് കാണിച്ചുകൊടുക്കണം. അമ്മ അങ്ങിൽ പഠിക്കുന്ന കാലത്ത് എടുത്തുവെച്ചതാന്നു പറയുമ്പോൾ അവൾക്ക് അത്ഭുതാവും. അമ്മയും അവളുടെ മാതിരി ഒരു കട്ടിയായിരുന്നെന്നറിയുമ്പോൾ അവൾക്ക് എന്നെ കൂടുതൽ ഇഷ്ടങ്ങടാവും.

രാജിയുടെ ശബ്ദം ഇടറിയ മാതിരി തോന്നി. ദിവാകരൻ നോക്കിയപ്പോൾ അവൾ കരയുകയായിരുന്നു. അയാൾ അവളെ ചേർത്തുപിടിച്ചു. കവിളിൽ ചുംബിച്ചു.

നീയൊരു പൊട്ടിപ്രമാണമാണ്.

താഴെ വന്നപ്പോൾ വല്ല്യച്ഛനും വല്ല്യമ്മയും കൂടി മോൾക്ക് കറക്കിയതു് കൊടുക്കുന്നതിന്റെ ബഹളമായിരുന്നു. വല്ല്യമ്മ മോളെ കാലിൽ കിടത്തി കറക്കിയതു് കൊടുക്കുകയാണ്. വല്ല്യച്ഛൻ അടുത്തുതന്നെ ഒരു ഗ്ലാസിൽ വെള്ളവും സൂണമായി ഇരിക്കുന്നുണ്ട്. ഗണ്ട സൂൺ കറക്കിയതു കഴിഞ്ഞാൽ ഒരു സൂൺ വെള്ളം എന്നതാണ് കണക്ക്.

രാത്രി ഊണുകഴിച്ച് അവൾ മുകളിൽ ഉറങ്ങാൻ കിടന്നു. മോൾ വല്ല്യമ്മയുടെ കൂടെ താഴെയാണ് കിടന്നത്. രാത്രി അവൾ ഒരിക്കലേ ഉണരാറുള്ളൂ. അപ്പോൾ കറച്ച് പാലുകൂട്ടി കടിയ്യാൻ കൊടുത്താൽ മതി. വീണ്ടും ഉറങ്ങിക്കൊള്ളും.

ദിവാകരന് ഉറക്കം വന്നില്ല. രാജിയും ഉറങ്ങുകയായിരുന്നില്ല. നിലാവുദിച്ചിരുന്നു. പുറത്ത് മരങ്ങളുടെ രൂപരേഖ തെളിഞ്ഞു വന്നു. ദൂരെ കറക്കന്മാർ ഓരിയിടുന്ന ശബ്ദവും നാട്ടുകുട്ടികളുടെ കരയും. അതൊന്നും പക്ഷേ, ശല്യമായിരുന്നില്ല.

അയാൾ ചോദിച്ചു.

എന്താണ് നിനക്ക് അമ്മായിയെ ഇത്ര ദ്വേഷ്യം?

ഞാനവരെ വെറുക്കുണ്ട. രാജി പറഞ്ഞു. വളരെ പതുക്കെ, പക്ഷേ, ഉറപ്പിച്ചുകൊണ്ട്.

എന്താണ് കാരണമെന്ന് ഇനിയെങ്കിലും പറഞ്ഞുകൂടേ?

പുറത്തെ നിലാവ്, രാത്രിയുടെ ശബ്ദങ്ങൾ, കിടപ്പുമുറിയുടെ പ്രാചീനതയും, പരിചിതത്വവും എല്ലാം അവളെ ബാധിച്ചിരുന്നു. ജീവിതത്തിലാദ്യമായി അവൾ ദിവാകരന്റെ മുമ്പിൽ സ്വന്തം ഭൂതകാലത്തിന്റെ, വളരെ അകലെയുള്ള ബാല്യകാലത്തിന്റെ കഥ, അതിനും മുമ്പ് അവരുടെ കടുംബത്തിന്റെ ചരിത്രം, ഒരു കടിപ്പുകയുടെ കഥ വിശദമായി ചുരുൾ നിവർത്തി.

നീ പോയി സാരി മാറ്റിക്കോ. രോഹിണിടെ സാരിണ്ടാവും അവളുടെ മുറില്ല്. ഞാൻ ഇപ്പൊ കോണി കേറാറില്ല. മോളിലേക്ക് പോയിട്ട് കറെ ദിവസായി. മുറിയൊക്കെ എങ്ങിന്യാണ് കെക്കണെന്ന്ന് അറിയില്ല. കമലത്തോട് ആഴ്ചേല് രണ്ടു പ്രാവശ്യം നെലം തൊടക്കണംന്നൊക്കെ പറയാറ്ണ്ട്. ചെയ്യ്ണണ്ടോ ആവോ?

വല്

ചരിത്രം പുരാതനമായിത്തന്നെ. കടിപ്രകയ്യടെ ബിജാവാപം നടന്നതല്ലേ ശരിക്കെ പറഞ്ഞാൽ അറപത്തിനു കൊല്ലം മുമ്പാണ്. ദിവസം ഒരു ഉച്ചയ്ക്കുമുമ്പ് അവർക്കു പുടവ കൊടുത്തു ഇല്ലിക്കാട്ടുവീട്ടിൽ കരണാംകരൻ നായരും തന്മകൾ ഒരു രാജിയേ സംബന്ധിച്ചുള്ളതായി ടൂണ്ടു. പിന്നേന്ന് അയാൾക്ക് റപ്പണിൽ ജോലിയിൽ പ്രവേശിക്കാനായി രാവിലെത്തന്നെ ആൾക്കൂട്ടമായ യാത്ര ഇടങ്ങേണ്ടതുമായി. ആ യാത്രയിൽ ഒരു അത്യാഹിതത്തിൽ അയാൾ കൊല്ലപ്പെട്ടു കൂൽ മുങ്ങിയാണെന്നേ കേട്ടിരുന്നു. അതല്ല അപകടമൊന്നുമേയായിട്ടില്ലായം അയാൾ ഒരേ പരിമുകൾ ബന്ധമാരോടിയെ മറ്റുനാം കഴിച്ച് റപ്പണിൽ സ്ഥിരതാമസമാക്കിയെന്നും ശ്രുതിയുണ്ട്.

എന്തായാലും ഇക്കാവുമക്കളുടെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം എല്ലാം ഒരു സ്വപ്നം പോലെയായിത്തന്നെ. അശ്രീസാക്ഷിയായി തന്നിച്ചു പോന്ന ഒരു ദിവസം രാത്രി ഉകളിലെ അലങ്കരിച്ച കിടപ്പറയിൽ തന്റെ കാതിൽ മന്ത്രിച്ച കൊണ്ടിയന്ന ഗ്രാമ്യഗീതങ്ങൾക്ക് താൻ വഴങ്ങാതിരുന്നതും, പിന്നെ മാധ്യം കുടിപിച്ചു രാത്രി വളർന്നപ്പോൾ, ഈ ഒരു രാജിയേ തനിക്കു കിട്ടാവേന്നും, പിന്നേന്ന് വാലിലത്തെന്നെ യാത്ര തിരിക്കേണ്ടതും പിന്നീടെപ്പോഴാണ് വരാൻ കഴിയുക എന്നായിരിക്കുന്നും നിറഞ്ഞ കണ്ണുകളോടെ പറഞ്ഞപ്പോൾ അവൾ സമ്മർഗ്ഗമാകാതെ അയാൾക്കായി ഇറന്ന കൊടുത്തതും സ്വന്ത നുനനായിട്ടു ഇല്ലാതായതും ഇക്കാവുന്റെ നേരിയ ഓർമ്മയേ ഉള്ളൂ.

പിറ്റേന്ന് വരൻ യാത്ര പറഞ്ഞുപോകമ്പോൾ തലേന്ന രാജിയിലെ ഉറക്കം കൺപോളകളെ കനപ്പിക്കുകയും മനസ്സിന് മധുരമായ ഒരനുഭവത്തിന്റെ ഓർമ്മ തുകയ്ക്കുമായ ഒരു തളർച്ച സമ്മാനിക്കുകയും ചെയ്തു കാരണം മത്യാന്ന്ക്കൊന്ന് കയറാൻ ഉള്ള പുടവ കൊടുപ്പിക്കണം. അതിൽ നിന്ന ഞാവുന്ന ദിരി ഉടുത്ത് അയാൾ ഒരു ദിവസം അതിപ്രധാനമായ ഒരു കാര്യത്തിന്റെ ആലോചനയിൽ മുഴുകിയിരിക്കുകയായിരുന്നു. ഒരു ഉച്ചയ്ക്കുമുമ്പ് അയാൾ ഒരു ദിവസം അതിപ്രധാനമായ ഒരു കാര്യത്തിന്റെ ആലോചനയിൽ മുഴുകിയിരിക്കുകയായിരുന്നു. ഭാര്യ ചിന്തയിലേയ്ക്കു മടങ്ങി. അയാൾ ആവശ്യപ്പെടാനായിട്ടു ഒരു കാര്യം ഒരു ദിവസം ഒരു ഉച്ചയ്ക്കുമുമ്പ് ഒരു ദിവസം അതിപ്രധാനമായ ഒരു കാര്യത്തിന്റെ ആലോചനയിൽ മുഴുകിയിരിക്കുകയായിരുന്നു. ഒരു ദിവസത്തെ അമ്മയ്ക്ക് ഭരണത്തിന് അറ്റാ കിട്ടേ അന്നാണ്.

പറക്കെന്നിന് നോക്കേണ്ടാൻ അവർ ചിന്തയാണെന്ന് ആർക്കും പറയാൻ പറ്റില്ല. എന്തിനെന്നെ പറ്റില്ല. പക്ഷേ, അവർ എന്റെ അമ്മകളെ. എന്റെ മോഹങ്ങളെ. എന്റെ സപ്രങ്ങളെ ക്രമമായി നടപ്പിക്കുകയാണ് പതിവ്. പലപ്പോഴും അച്ഛന്റെയും മകന്റെയും കഴിച്ച കഴിയുമ്പോൾ ഒരു ചെറുചിരിയിൽ ഒരൊള്ള് ഒരു കട്ടിയുമായി ഒരു സ്ലീ നടന്നു വരുന്നതു കണ്ടു.

അയാളുടെ ഹൃദയം ഇടിച്ചു. നടത്തം വേഗത്തിലായി.

ആങ്ങിനെയാണ് അച്ചൻ അച്ചച്ചന്റെ വീട്ടിൽ വളരാൻ ഇടയായിട്ടു. രാജി പറഞ്ഞു. അതിനു ശേഷം രണ്ടു വീട്ടുകാരും കറക്കാലാം ശത്രുതയിലായിത്തന്നു.

എന്റെയ്ക്കാലം കൊണ്ടുനടത്താൻ കഴിയാത്ത ഒന്നാണ് ശത്രുത. സാവധാനത്തിൽ പിരിമുറുക്കത്തിന് അയവു വന്നേ. രക്തം സ്വന്തം രക്തത്തിന്റെ വേദനകൾ അനുഭവിക്കുന്നു. പിന്നേ തൃപ്തകൾ ഒരു കൊണ്ടിലാവുന്നു. അവർ തന്റെ ഉറിയിൽ പോയി മോനെയും വാരിയെടുത്ത് കുളിക്കാൻ കുളത്തിലിറങ്ങി വന്നു. എല്ലാവരും പകച്ചു നിൽക്കെ അവർ ഇറന്ന വാരിലിട്ടുടെ പുറത്തേക്കു നടന്നു. ഒടിയെന്നത്തെന്നെ പറയാം.

ജ്യേഷ്ഠൻ വിലക്കുന്നതും കേണപേക്ഷിക്കുന്നതും അവർ കണ്ടില്ലെന്നു നടിച്ചു ജ്യേഷ്ഠത്തിയമ്മ വന്ന് കൈ പിടിച്ചപ്പോൾ അവർ തട്ടിമാറ്റി. ഇടവഴിയിലെ ടെ, വരമ്പിലൂടെ അവർ നടന്നു. ഇത്രയ്ക്ക് അവർക്ക വഴി തെറ്റിയില്ല. കാലിടറിയുമില്ല.

ഭാര്യവീട്ടിൽനിന്ന തിരിച്ചുവന്ന കേശവൻ നായർ തന്റെ തറവാട്ടിലേക്കു കടക്കാതെ പടിപ്പുരയിൽ ഇരുന്നു. തന്നെ തുടരെ കാണതെയായപ്പോൾ അയാൾക്ക് ആകാംക്ഷയായി. റാന്തൽ വഴിക്കൊവ്വതെന്ന കടുത്തി ഞൾക്ക് പുവ കൊടുപ്പിക്കണം. അതിൽ നിന്ന ഞാവുന്ന ദിരി ഉടുത്ത് സമ്മാനിക്കുകയും ചെയ്തു കാരണം മത്യാന്ന്ക്കൊന്ന് കയറാൻ ഉള്ള പുടവ കൊടുപ്പിക്കണം. ഇപ്പോ ഒന്നര ഫൊറ്റായിട്ടുള്ളു?

ഒക്കെ ദൈവത്തിന്റെ അടുത്തല്ലേ ശങ്കരൻകുട്ടാ ദൈവ്?

ദൈവം മാത്യം മത്യോ കേശവൻ നായരേ?

അകത്തു നിന്നൊരു വളകിലുക്കം ഡയലോഗിന് വി രാമമിട്ടു

സംഭവിതമായ ആറ്റമാസക്കാലം വീണ്ടും കടന്നു പോയി. ഒരു രാത്രി കേശവൻ നായർ റാന്തലുമായി കയറി വന്നപ്പോൾ കാരണവർ പുളയുള്ള ഉമ്മക്കു കപ്പിൽ നിൽക്കുകയാണ്. റാന്തൽ ഉമ്മാക്കൊലാവിൽ വെച്ച് ഉമ്മക്ക കയറാൻ പോയ കേശവൻ നായരെ എതിരേറ്റത് ഒരു പ്രത്യേക തരത്തിലുള്ള ഗാദ്യമായിത്തന്നെ.

ഉം?

ആ ചോദ്യത്തിനു മുമിൽ കേശവൻ നായരുടെ അടിതെറ്റി. ഒളക്കിലേക്ക് കയറ്റി വെച്ച കാൽ തിരിച്ചെടുത്ത് അയാൾ മാനൃതയോടെ ചോദിച്ചു

എന്തേ ശങ്കരൻകുട്ടാരേ?

ഒരു കാര്യം പറണംന്ന് കറപ്പകാലാവിൽ നിരിക്കാനു. ഇന്ന് പൊടവ കൊടുക്കലാണ്. കേശ്വേ ഇനി ഇവിടെ സംബന്ധത്തിന് വരണംന്നില്ലു.

കേശവൻനായർക്ക് പെട്ടെന്ന് രതതരണ്ടലുകൾക്കു ശേഷിച്ചു തണ്ടത്തെ വെള്ളം കത്തി ഒഴുകുന്നു പോലെ തോന്നി. അപമാനം. അയാളെ വിവസ്ത്രനാക്കിയെ ലിൽ, ഇക്കാവുമിന്റേയും മകന്റയും വേർപിരിയണമെന്ന ചിന്ത അയാളെ നിശ്ശബ്ദനാക്കി. അയാൾ ഇക്കാവുമിനെ വളരെയധികം സ്നേഹിച്ചിരുന്നു. സ്വന്തം രക്തത്തിൽ പിറന്നതല്ലങ്കിലും മകനും അയാൾക്കു വമ്പിച്ച പ്രതീക്ഷകളുണ്ടായിരുന്നു. രാജി പിള്ളപ്രായം അവൾ തിരിഞ്ഞ് വല്ലാതെ ഒരു ചിന്തയിലേക്കു നീങ്ങിയിരുന്നു. ഒടുക്കത്തെ ചെലവിൽ അയാൾ ഒരു സ്ലീ വരുത്തുന്നു. ഇന്ന് കളത്തിൽ കളിക്കാൻ പോക വേലാൾ അവളോട് കൂടെ കൂട്ടുന്നു. ഇന്ന് ഒരു ഉത്സവമാണ്. ഇന്ന് ഒരു ചിന്തയിലേക്കു കടന്നു. ഇന്ന് ഒരു ദുഃഖ

ഇ. ഹരികുമാർ

1943 ജൂലൈ 13-ന് പൊന്നാനിയിൽ ജനനം. അച്ഛൻ മഹാകവി ഇടശ്ശേരി ഗോവിന്ദൻ നായർ. അമ്മ ഇടക്കണ്ടി ജാനകി അമ്മ. കൽക്കത്തയിൽ വച്ച് ബി. എ. പാസ്സായി. 1972-ൽ ലളിതയെ വിവാഹം ചെയ്തു. മകൻ അജയ് വിവാഹിതനാണ് (ഭാര്യ: ശുഭ). കൽക്കത്ത, ദില്ലി, ബോംബെ എന്നീ നഗരങ്ങളിൽ ജോലിയെടുത്തു. 1983-ൽ കേരളത്തിലേയ്ക്ക് തിരിച്ചു വന്നു. 1962 തൊട്ട് ചെറുകഥകളെഴുതി തുടങ്ങി. ആദ്യത്തെ കഥാസമാഹാരം 'കൂറകൾ' 72-ൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. പതിനഞ്ചു കഥാസമാഹാരങ്ങളും ഒമ്പത് നോവലുകളും ഒരു അനുഭവക്കുറിപ്പും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

പുരസ്കാരങ്ങൾ

- 1988-ലെ കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി പുരസ്കാരം 'ദി നോസറിന്റെ കുട്ടി' എന്ന കഥാസമാഹാരത്തിന്.
- 1997-ലെ പത്മരാജൻ പുരസ്കാരം 'പച്ചപ്പയ്യിനെ പിടിക്കാൻ' എന്ന കഥയ്ക്ക്.
- 1998-ലെ നാലപ്പാടൻ പുരസ്കാരം 'സൂക്ഷിച്ചുവച്ച മയിൽപ്പീലി' എന്ന കഥാസമാഹാരത്തിന്.
- 2006-ലെ കഥാപീഠം പുരസ്കാരം 'അനിതയുടെ വീട്' എന്ന കഥാസമാഹാരത്തിന്.
- 2012-ലെ ഏറ്റവും മികച്ച കഥയ്ക്കുള്ള കേരള സ്റ്റേറ്റ് ചലച്ചിത്ര അക്കാദമി അവാർഡ് 'ശ്രീപാർവ്വതിയുടെ പാദം' എന്ന കഥയ്ക്ക്.

ആഡിയോ റിക്കാർഡിങ്, വെബ് ഡിസൈനിങ്, മൾട്ടിമീഡിയ പ്രൊഡക്ഷൻ, പുസ്തകപ്രസിദ്ധീകരണം എന്നിവയിൽ ഏർപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. 1998 മുതൽ 2004 വരെ കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി അംഗമായിരുന്നു.

പിൻകുറിപ്പ്

- മുപ്പതു മുതൽ നാല്പതു മിനിട്ടിനകം വായിച്ചു തീർക്കാവുന്ന ഉള്ളടക്കമാണ് സായാഹ്ന പുറത്തിറക്കുന്ന ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകളിൽ ഉള്ളത്. ഇതു വായിക്കുവാനായി ഒരിക്കലും ഒരു കമ്പ്യൂട്ടറോ ഡെസ്ക്ടോപ് ആപ്ലിക്കേഷനുകളൊ ആവശ്യമില്ല.
- ആധുനിക മനുഷ്യന്റെ സന്തതസഹചാരിയായ സ്മാർട്ട് ഫോണുകളുടെ സ്ക്രീനിൽ തന്നെ വായിക്കുവാൻ തക്ക രീതിയിലാണ ഈ പിഡിഎഫുകൾ വിന്യസിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഫോണിന്റെ വീതിക്കു നിജപ്പെടുത്തിയ രീതിയിലാണ് മാർജിനുകൾ ചിട്ടപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്.
- പിഡിഎഫ് പ്രമാണങ്ങൾ വായിക്കുവാനുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ എല്ലാതരം സ്മാർട്ട്ഫോണുകളിലും ഇന്നു ലഭ്യമാണ്. എന്നിരിക്കിലും സൗജന്യമായി കിട്ടുന്ന അഡോബി അക്രോബാറ്റ് റീഡർ ആണ് ഇവയിൽ ഏറ്റവും മുന്തിയത്. അതുകൊണ്ട് അഡോബി റീഡർ ഇൻസ്റ്റാൾ ചെയ്യുകയും അതിൽ ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകൾ വായിക്കുകയും ചെയ്യുക.
- സ്വതന്ത്രപ്രസാധനം ആഗ്രഹിക്കുന്ന/ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന ആർക്കുവേണമെങ്കിലും സായാഹ്നയിലൂടെ സ്വന്തം കൃതികൾ പ്രസാധനം ചെയ്യാവുന്നതാണ്. 30 മുതൽ 60 മിനിട്ടുകൾക്കകം വായിച്ചുതീർക്കാവുന്ന ഉള്ളടക്കം – കഥകൾ, അനുഭവക്കുറിപ്പുകൾ, ലേഖനങ്ങൾ, അഭിമുഖങ്ങൾ, സിനിമാനിരൂപണങ്ങൾ, കവിതകൾ – എന്നു തുടങ്ങി എന്തുവേണമെങ്കിലും അയയ്ക്കാവുന്നതാണ്. അയയ്ക്കേണ്ട വിലാസം: <editors@sayahna.org>.
- പ്രതികരണങ്ങൾ <editors@sayahna.org> എന്ന ഇമെയിലിലേയ്ക്കോ, ഈ വെബ് പേജിൽ കമ്മന്റുകളായോ ചേർക്കുക. നിർദ്ദേശങ്ങളും വിമർശനങ്ങളും എപ്പോഴും സ്വീകാര്യമാണ്. അവ സായാഹ്നപ്രവർത്തകർക്ക് കൂടുതൽ ഉത്തേജനം നൽകുന്നതാണ്.

സായാഹ്ന ഫൗണ്ടേഷൻ, റിവർ വാലി ക്യാംപസ്, മലയിൻകീഴ്, തിരുവനന്തപുരം, ഇന്ത്യ 695571
URL: <books.sayahna.org>